

In Glasgow betaalt het Westen zijn onterechte schuldgevoel af

Posted on 13 november 2021 by Arnout Jaspers

Het is verleidelijk, maar misschien iets te makkelijk om je vrolijk of kwaad te maken over grote VN-klimaatconferenties als de COP26 in Glasgow. De conferentie omvat twee zones: in de Blauwe Zone leest het ene na het andere onbelangrijke staatshoofd voor een vrijwel lege plenaire zaal zijn toespraak voor, terwijl in de achterkamertjes spijkerhard onderhandeld wordt over vage beloftes. Die Blauwe Zone kom je alleen binnen als je per privéjet bent ingevlogen.

Daaromheen ligt de Groene Zone, vrij toegankelijk voor de mensen die met trein en bus gekomen zijn, waar een bonte schare ngo's en bedrijven laten zien wat zij doen om de wereld klimaatbestendig te maken.

Taboes in de woke-wereld

Onderschat nooit het belang van de *Dettol Hygiene Quest for primary schools* voor het welzijn van de mensheid! Uit het aanbod in die Groene Zone zul je niet snel de indruk krijgen dat het klimaatbestendig maken van de planeet in belangrijke mate

een kwestie is van kerncentrales bouwen, stuwdammen en dijken aanleggen, genetische modificatie in de landbouw en bevolkingsgroei beperken.

Dat zijn namelijk allemaal taboes in de woke-wereld van de Groene Zone. Daar is het bestrijden van klimaatverandering geen taak van wetenschappers, ingenieurs en politici, maar van voorvechters van gendergelijkheid, migranten en vooral *indigenous women*, die met hun '*indigenous knowledge*' de echte oplossing in handen hebben.

Hoe het met de landbouw verder moet, hoor je daar op een paneldiscussie over onder meer '*indigenous* Chakra systemen'. Je mag hopen dat de onderhandelaars van de grotere landen en machtsblokken minder zweverig zijn, maar deze obligate lippendienst aan gendergelijkheid en *indigenous* privileges lekt op veel plaatsen ook al door in het meest recente IPCC-rapport en in de resoluties die tot nu toe zijn aangenomen op COP26.

Westen stopt jaarlijks 100 miljard in fonds voor ontwikkelingslanden

De grote klapper, een door alle deelnemende landen ondertekende verklaring over het terugdringen van de uitstoot van broeikasgassen, zal pas na de deadline van deze column bekend worden, maar de uitkomst is net zo voorspelbaar als vrijblijvend: iedereen belooft wederom plechtig om zich nu wel te houden aan de afspraken die al op de conferentie van Parijs in 2015 gemaakt zijn.

Eén van die afspraken was, dat 'rijke' landen (dat wil zeggen: het Westen) vanaf 2020 jaarlijks 100 miljard dollar in een fonds stoppen waaruit ontwikkelingslanden hun energietransitie gaan betalen. U raadt het al: daar is niet veel van terecht gekomen.

Er zat bij aanvang van de conferentie zo'n 70 miljard in de pot, en met de toezeggingen die in Glasgow zijn gedaan, zit er nu bijna 100 miljard in. Zoals een Amerikaanse senator ooit zei over hoe hij zijn dagen in het Congres doorbracht: 'Een miljardje hier, een miljardje daar, en voor je het weet heb je het over serieus geld.'

Driekwart van de landen komt om te collecteren

Hoe zou men destijds in Parijs op dat bedrag uitgekomen zijn? Het feit alleen al dat het zo'n perfect rond getal is, toont aan dat het niet op een inhoudelijke analyse gebaseerd is. Volgens het Internationale Energie Agentschap gaat de wereldwijde energietransitie ongeveer 1,3 biljoen dollar ($ 1.300.000.000.000) per jaar kosten.

Het staatshoofd van Tuvalu, een kluitje eilanden in de Stille Oceaan met een bevolking van twaalfduizend zielen, dat maar twee meter boven de zeespiegel uitsteekt, stelde zich dan nog bescheiden op met zijn eis dat westerse landen 600 miljard dollar per jaar in het klimaatfonds storten.

Net als Tuvalu, is circa driekwart van de bijna tweehonderd deelnemende landen niet naar Glasgow gekomen om iets bij te dragen, maar om te collecteren. Er moet flink op het klimaatschuldgevoel van het Westen gewerkt worden, zodat dat fonds gevuld wordt.

Klimaatfonds is luilekkerland voor corrupte politici

Overigens kunnen onderonsjes ook zeer profijtelijk zijn: op de conferentie werd bekend gemaakt, dat Zuid-Afrika de komende vijf jaar 8,5 miljard dollar krijgt van de EU, de VS en het VK om zijn kolencentrales te sluiten. Waarom nu juist Zuid-Afrika, en niet Nigeria of Bangladesh of Colombia? De enige reden lijkt te zijn, dat Zuid-Afrika al flink de trom had geroffeld over zijn ambitie om voor 2030 te stoppen met kolen.

Als je het gemak ziet waarmee ettelijke miljarden dollars worden overgemaakt naar een niet bijzonder stabiel ontwikkelingsland, waar het al decennia lang alleenheersende ANC is verstrikt in corruptieschandalen, dan zullen we ons over de besteding van dat geld maar niet al te veel illusies maken.

Als je ziet dat we in de EU al niet in staat zijn om te voorkomen, dat een aanzienlijk deel van de Europese steungelden weglekt naar de maffia en dubieuze leiders, dan zal zo'n mondiaal klimaatfonds helemaal een luilekkerland voor corrupte politici worden.

China stoot het meeste uit maar draagt niet bij aan fonds

Is het klimaatschuldgevoel van het Westen terecht, en rechtvaardigt dat een aflaat van een paar biljoen euro? Op dit moment stoot China in zijn eentje meer broeikasgassen uit dan de EU en de VS bij elkaar, terwijl het niets bijdraagt aan het klimaatfonds. Het Westen neemt mondiaal nog maar een kwart van de uitstoot voor zijn rekening, en dat aandeel zal de rest van deze eeuw alleen maar minder worden.

Ja maar, zo argumenteert de schuldbewuste westerling, als je alle uitstoot sinds het begin van de industriële revolutie meerekent, is het Westen nog wel de grootste uitstoter. Daarop zijn twee tegenwerpingen mogelijk: als je het totale nog resterende CO2-budget bekijkt voor het meest realistische uitstootscenario deze eeuw, dan eindigt het Westen niet als historisch grootste uitstoter.

En al die uitstoot tot ongeveer het jaar 2000 heeft niet of nauwelijks nadelige gevolgen gehad. Sterker nog, een klein beetje opwarming en meer CO2 in de lucht is waarschijnlijk juist heel gunstig geweest voor de natuur, inclusief de landbouw. Pas nu begint de verdere toename van broeikasgassen in de atmosfeer echt problematisch te worden, en die is voor driekwart te wijten aan niet-westerse landen.

‘Westerse schuld’ is gewoon onzin

Er kunnen voor rijke landen goede redenen zijn om armere landen te helpen bij het verminderen van hun uitstoot. Maar het hele concept ‘westerse schuld’ is in dit verband gewoon onzin; dit is nu eenmaal hoe de geschiedenis verlopen is.

Het Westen, noch de rest van de wereld, had in 1800 of 1920 de keus tussen kolen, zonnepanelen en kernenergie. Maar tegen schuldgevoel valt niet op te argumenteren, dat zit nog steeds in onze post-christelijke cultuur ingebakken.

Wynia’s Week wordt gedragen door de auteurs en de donateurs. Nog geen donateur? Doneren kan op verschillende manieren. Kijk HIER. Hartelijk dank!